

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/167/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720204265
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5720204265.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcov: 1/ K. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX P., 2/ P. T., rod. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX C., 3/ C. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXX/XX, XXX XX D., 4/ G. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. XXX/XX, XXX XX D., 5/ T. J., rod. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. C. XXXX/XX, XXX XX C. - G., 6/ I. O., rod. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. Q. XXXX/XX, XXX XX D., 7/ P. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. Q. XXX/XX, XXX XX D., žalobcovia 1/ až 7/ zastúpení právnym zástupcom AK JUDr. Miriam Podhradská, s. r. o., so sídlom Ambra Pietra 10645/17, 036 01 Martin, IČO: 50 157 892, 8/ W. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XXX/X, XXX XX P., proti žalovanému: Mesto Turany, so sídlom Osloboditeľov 83/91, 038 53 Turany, IČO: 00 316 962, zastúpenému právnym zástupcom AK JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o., so sídlom Škultétyho 472/10, 036 01 Martin, IČO: 36 868 108, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 17C/34/2020-199 zo dňa 30. júla 2021, v spojení s opravným uznesením č. k. 17C/34/2020-216 zo dňa 30. augusta 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu, v spojení s opravným uznesením, potvrdzuje.

Žalobcovia 1/ až 7/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalobcovi 8/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 17C/34/2020-199 zo dňa 30. 07. 2021, v spojení s opravným uznesením č. k. 17C/34/2020-216 zo dňa 30. 08. 2021 určil, že podielovými spoluvlastníkmi pozemku, parcely registra C KN parc. č. 233/3 - záhrada o výmere 99 m², katastrálne územie P., zapísanej na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Martin, katastrálny odbor, sú žalobca 1/ v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 8/49, žalobkyňa 2/ v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 8/49, žalobca 3/ v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 8/49, žalobca 4/ v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 8/49, žalobkyňa 5/ v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 1/49, žalobkyňa 6/ v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 4/49, žalobca 7/ v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 4/49, žalobca 8/ v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 8/49 (výrok I.). Žalobcom 1/ až 8/ priznal voči žalovanému právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.).

2. V odôvodnení konštatoval, že žalobcovia 1/ až 7/ sa žalobou doručanou súdu dňa 06. 10. 2020, následne aj žalobca 8/, ktorého vstup do konania pripustil uznesením zo dňa 22. 12. 2020, domáhali určenia, že sú vlastníckymi nehnuteľnosťami - parcely reg. CK N, parc. č. 233/3, zapísanej pre katastrálne územie P. na LV č. XXXX v petite žaloby presne špecifikovaných podieloch dôvodiac, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudli ako právni nástupcovia po nebohom G. G., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom

v P., ktorému bolo vlastnícke právo k spornému pozemku priznané rozhodnutím Okresného úradu Martin, odbor pozemkového poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. OPPLH-C-1999/01368-BL zo dňa 03. 11. 1999, právoplatným dňa 09. 12. 1999 proti povinnej Obci Turany. G. G. si nárok na vydanie nehnuteľností, ktoré boli odňaté pôvodnému vlastníkovi I. G. podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde) dňa 30. 12. 1992 odňatím bez náhrady, uplatnil v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších zmien (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“). Spoluvlastnícke podiely na uvedenej nehnuteľnosti nadobudli na základe osvedčenia o dedičstve po poručiteľovi G. G. sp. zn. 21D/822/2004. Žalovaný je na danom liste vlastníctva zapísaný pre uvedenú nehnuteľnosť ako duplicitný vlastník pod B, r. č. 14, čím je daný ich naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, na základe ktorého určenia kataster nehnuteľností zruší duplicitný zápis vlastníctva žalovaného k spornej nehnuteľnosti, čím sa odstráni duplicita a nastolí sa stav právnej istoty.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe namietal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcov ako aj vlastníctvo žalobcov s poukazom na kúpnu zmluvu zo dňa 28. 04. 1999, na základe ktorej nadobudol vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti a ktorá bola uzavretá takmer 6 mesiacov pred tým, ako G. G. podal na Okresnom úrade Martin návrh na rozhodnutie o vlastníctve a skutočnosť nepretržitého užívania nehnuteľnosti ako dobromyseľným vlastníkom od roku 1999, nakoľko vlastnícke právo k pozemku nadobudol v dobrej viere od vlastníkov pozemku, ktorí boli ako vlastníci zapísaní v katastri nehnuteľností, čím sú splnené podmienky na to, aby vlastnícke právo nadobudol podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydržaním.

4. Citujúc ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), § 123, § 126 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, potom čo dospel k záveru, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení z dôvodu evidovanej duplicity vlastníctva k spornej nehnuteľnosti, súd žalobe žalobcov vyhovel.

5. Súd mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že na základe kúpno predajnej zmluvy zo dňa 15. 12. 1921 vlastnícke právo na nehnuteľnosti zapísané v PKN vl. č. XXXX pod A Majetková podstata r. č. 1-9, kde na r. č. 5 je zapísaná sporná parcela, bolo zapísané pre I. G.. Na základe výmeru Okresného národného výboru v Turčianskom svätom Martine zn. 611-1/VII-1950 zo dňa 11. 07. 1950 bolo rozhodnuté o výkupe pôdy od I. G. podľa zákona č. 46/1948 Zb. s odôvodnením, že tento ako vlastník pôdy slúžiacej poľnohospodárskej výrobe vo výmere 4,1102 ha na pôde trvale sám nepracuje, nakoľko dlhé roky je trvale v USA. Výmer nadobudol právoplatnosť 18. 08. 1950. Na základe rozhodnutia Okresného národného výboru v Martine č. 611-1-VII/50 zo dňa 25. 10. 1955 (dátum uvedený v listine nie je správny, ako vyplýva z kópie výmeru na čl. 8, výmer je zo dňa 11. 07. 1950) prešla domová nehnuteľnosť, ktorú si postavil I. G. v r. 1922 v P. na pozemku par. č. 83, zapísaný v protokole č. XXXX, spolu s poľnohospodárskou pôdou o výmere 4 ha a 11 árov bez náhrady na Československý štát. Podľa prídelovej listiny ONV v Martine zo dňa 25. 10. 1955 bola mimo iných odpísaná parcela č. 433 a zapísaná do nového protokolu č. XXXX. Uznesením Okresného súdu v Martine Čd 883/1962 zo dňa 05. 02. 1963 bol povolený zápis v pozemkovej knihe obce Turany vl. XXXX tak, že mimo iných sa odpísala parcela č. 433 a zapísala sa do novej vložky č. XXXX, kde sa podľa prídelovej listiny zo dňa 25. 10. 1955 vkladá vlastnícke právo na mená M. J. v 1 a manželka C., rod. I. v 1. Nehnuteľnosti, ktoré pôvodne vlastnil I. G. a ktoré boli vykúpené do vlastníctva Československého štátu následne Československý štát prideliť manželom J.. Podľa Oznámenia Miestneho Národného Výboru v Turanoch adresovaného Okresnému Národnému Výboru v Martine vo veci I. G. USA a jeho žiadosti o zistenie nehnuteľného majetku, dňa 12. 12. 1979 rodinný dom aj s príslušenstvom vykúpili pre prípravu staveniska výstavby budovy MNV Turany. Kúpna zmluva bola uzavretá s vlastníkmi M. J. a manželka C., ktorým bola aj vyplatená náhrada za vykúpené nehnuteľnosti. Z rozhodnutia Okresného úradu v Martine č. OPPLH-C-1999/01368-BL zo dňa 03. 11. 1999 vyplýva, že dňa 12. 12. 1979 MNV Turany vykúpilo od S. J. a C. J. PKN parcely č. 429, 433, 438, 439 aj so stavbami. Na uvedených parcelách MNV Turany asanovalo stavby a parcely 438 a 439 boli zastavané areálom MNV, časť parcely 433 podľa KN 245/2 a 247/1 bola predaná fyzickým osobám. PKN parcela č. 429 a časť parcely č. 433 podľa KN 233 ostala nezastavaná. Podľa § 1 ods. 1 vety prvej zákona č. 159/1971 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o národných výboroch a upravuje pôsobnosť národných výborov na niektorých úsekoch štátnej správy, účinného v čase uzavretia kúpnej zmluvy medzi predávajúcimi manželmi J. a kupujúcimi MNV Turany, bolo MNV orgánom štátnej moci a správy.

6. S poukazom na ust. § 4 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, 2 písm. b), § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 229/1991 Zb. súd konštatoval, že v rozhodnom období (od 25. 02. 1948 do 01. 01. 1990), po 12. 12. 1979 vlastníkom nehnuteľnosti bol štát (MNV Turany), a teda bol osobou povinnou. Reštitučný zákon nadobudol účinnosť dňa 21. 05. 1991. Zo spisu Okresného úradu Martin OPPLH-C-1999/01368-BL vyplýva, že dňa 24.

11. 1992 sa oprávnená osoba v zmysle reštitučného zákona - G. G., nar. XX. XX. XXXX, obrátil na Ministerstvo poľnohospodárstva Slovenskej republiky so žiadosťou o riešenie majetkových krívd, kde okrem iného uvádza protokol č. XXXX a vložky č. XX. Uvedená listina bola postúpená Pozemkovému úradu v Martine dňa 05. 04. 1993 s tým, že podanie G. G. vychádzajúc z § 33 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.) je včas uplatneným nárokom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., o ktorom musí rozhodnúť Pozemkový úrad v správnom konaní. O uplatnenom reštitučnom nároku rozhodol Okresný úrad Martin, pozemkový odbor pod č. OPPLH-C-1999/01368-BL dňa 03. 11. 1999, právoplatným 09. 12. 1999, tak, že povinnou osobou je Obec Turany a oprávnená osoba G. G. nar. XX. XX. XXXX, spĺňa podmienky zákona uvedené v § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 229/1991 Zb. a oprávnenej osobe sa priznáva vlastníctvo k nehnuteľnostiam podľa pozemno-knižných údajov k pozemkom v katastrálnom území P., vložka PKN XXXX, parcela v PKN okrem iného č. XXX záhradná časť, táto parcela podľa súboru C má číslo 233 záhrada o výmere 0,0444 a to v podiely 1/1. Z uvedeného je zrejmé, že parcela č. 433 zapísaná pôvodne v PKN vl. č. XXXX mala pridelené číslo podľa súboru C ako parcela č. 233, z ktorej parcely časť, a to 233/3, je predmetom tohto súdneho sporu.

7. Súd konštatoval, že v čase prebiehajúceho konania o reštitučných nárokoch uplatnených v roku 1992, ktoré skončilo právoplatným rozhodnutím Okresného úradu Martin, pozemkový odbor, právoplatným dňa 09. 12. 1999, došlo medzi manželmi J. a Obcou Turany k uzavretiu kúpnej zmluvy dňa 28. 04. 1999, ktorej vklad bol povolený 28. 12. 1999, teda v čase, keď už vlastníctvo k sporným pozemkom bolo právoplatne priznané v rámci reštitučného konania G. G.. Súd konštatoval, že predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 28. 04. 1999 bola okrem iného aj parcela č. 433 zapísaná v pozemkovo-knižnej vložke č. XXXX, pre katastrálne územie P., ktorú však manželia J. už predali MNV Turany dňa 12. 12. 1979.

8. Vlastníctvo platne v zmysle rozhodnutia Okresného úradu Martin, odbor pozemkový č. OPPLH-C-199/01368-BL nadobudol G. G. nar. XX. XX. XXXX, ktorý zomrel XX. XX. XXXX. Právnym titulom dedenia sa po G. G. stali spoluvlastníkmi parcely v katastrálnom území P. zapísanej na LV č. XXXX, parcela č. 233 záhrada o výmere 444 m² žalobca 1/ v podiele 8/49, žalobkyňa 2/ v podiele 8/49, žalobca 3/ v podiele 8/49, žalobca 4/ v podiele 8/49, žalobkyňa 5/ v podiele 1/49, žalobkyňa 6/ v podiele 4/49, žalobca 7/ v podiele 4/49 a žalobca 8/ v podiele 8/49.

9. Parcela č. 233 bola rozdelená na parcelu 233/1, 233/2 a 233/3, ktorá parcela (č. 233/3) je predmetom sporu. Ak teda právni nástupcovia G. G. zdedili celú parcelu č. 233 o výmere 444 m², kat. úz. P., tak dedením nadobudli logicky aj jej časť - parcelu č. 233/3 v uvedených podieloch. Preto súd žalobe žalobcov vyhovel.

10. K obrane žalovaného o nadobudnutí spornej parcely v dobrej viere súd konštatoval, že i keď kúpna zmluva medzi predávajúcimi manželmi J. a kupujúcim Obcou Turany bola uzavretá dňa 28. 04. 1999, vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 28. 12. 1999, kedy už bolo vydané rozhodnutie o uplatnených reštitučných nárokoch oprávnenej osoby G. G. zo dňa 03. 11. 1999, kde povinnou osobou bola Obec Turany, ktorej rozhodnutie bolo aj doručované, a teda najneskôr od tohto momentu nemohla byť Obec Turany dobromyseľná v tom, že je oprávneným držiteľom.

11. K dobromyseľnosti žalovaného v čase kúpy súd konštatoval jej spochybnenie aj s poukazom na to, že 12. 12. 1979 manželia J. odpredali uvedenú nehnuteľnosť MNV v Turanoch, o čom musela mať obec vedomosť, pretože na časti týchto nehnuteľností bol postavený nový MNV. Súd nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že nehnuteľnosti od r. 1999 dobromyseľne užíval, nakoľko najneskôr v novembri 1999 mu bolo doručené rozhodnutie Okresného úradu Martin z 03. 11. 1999, ktorým bolo vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam priznané G. G..

12. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p.) a žalobcom ako úspešnej strane konania priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny spočívajúcej v zamietnutí žaloby a priznaní mu náhrady trov konania.

14. Podľa žalovaného prvoinštančný súd postupoval v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou a dostatočne nezvážil individuálne okolnosti samotného prípadu. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý opakovane poukázal na prelomenie zásady nemo plus iuris, napr. nález sp. zn. I. ÚS 549/2015

15. Uviedol, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy dňa 28. 04. 1999 boli predávajúci výlučnými vlastníckmi predmetu žaloby. Vklad do katastra nehnuteľností bol povolený až rozhodnutím Okresného úradu Martin, katastrálny odbor dňa 28. 12. 1999.

16. Okresný úrad Martin, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva vydal rozhodnutie dňa 03. 11. 1999, právoplatné dňa 09. 12. 1999. Doložka právoplatnosti bola vyznačená dňa 13. 12. 1999. Návrh na rozhodnutie o vlastníctve bol na Okresný úrad Martin, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva podaný dňa 04. 10. 1999, t. j. po uzatvorení kúpnej zmluvy. V čase podpisu kúpnej zmluvy nebol viazaný rozhodnutím, ktoré bolo vydané až 03. 11. 1999, a teda predmet žaloby nadobudol dobromyseľne.

17. Prvoinštančný súd pri svojom právnom posúdení vychádzal z toho, že v r. 1999 nemohol nehnuteľnosti nadobudnúť ako dobromyseľný vlastník, pričom v bode 22. poukazuje na to, že vlastníkom je už od roku 1979, kedy mal byť predmet žaloby vykúpený pre prípravu staveniska výstavby budovy MNV Turany. Za týchto okolností sa prvoinštančný súd dostáva do rozporu v tvrdeniach kto mal byť vlastníkom predmetu žaloby v rokoch 1979 až 1999.

18. Žalovaný v ďalšom poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 151/2016, v zmysle ktorého má pri konkurencii vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a nového nadobúdateľa niššie vyššie riziko nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere.

19. Podľa žalovaného je nutné v tomto konaní uplatniť princíp všeobecnej spravodlivosti. Žalobcovia svoje vlastnícke právo nenamietali desiatky rokov, naopak, nechali ho ako oprávneného držiteľa nerušene predmetný pozemok užívať. Po 20 rokoch sa rozhodli uplatniť si vlastnícke právo k pozemku, ktorý po celú dobu oprávnene a nerušene užíval on. S predmetom žaloby počítal aj do budúcnosti, kedy na uvedenej parcele má záujem stavať cestu. Z tohto dôvodu tvrdenia, že predmet žaloby nie je ním využívaný považuje za nedôvodné.

20. Poukázal tiež na zásadu „práva patria bdelym“, v ktorej súvislosti poukázal napr. na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf 65/2011, 1Sžr 38/2011 či 2CdoGp 2/2017. Poukázal tiež na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky sa v prípade kolízie vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a dobrej viery nadobúdateľa prikláňa skôr k dobrej viere nadobúdateľa. Žalobca dlhé roky nenamietal vlastníctvo predmetu žaloby, stalo sa tak až krátko pred podaním žaloby. V prípade, ak mali žalobcovia k dispozícii rozhodnutie v r. 1999, mali dostatočný čas a priestor, aby vzniknutý stav zvrátili oveľa skôr.

21. Podľa žalovaného na základe zistených skutkových okolností a uvedeného nie je sporné, že nadobudol predmet žaloby dobromyseľne, pričom v súvislosti s oprávnenosťou držby poukázal na ust. § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

22. V ďalšom uviedol, že v prípade ak prvoinštančný súd v bode 21. rozsudku ustálil, že sa nejedná o dobromyseľne nadobudnuté nehnuteľnosti, nakoľko vklad do katastra bol povolený až 28. 12. 1999, tomuto tvrdeniu odporuje tvrdenie súdu v bode 22., kedy uvádza, že uvedené nehnuteľnosti im už 12. 12. 1979 manželka J. predali, a teda v r. 1999 nemohli byť ich vlastníkami a predávať ich tomu istému subjektu druhýkrát. Za akceptácie týchto tvrdení dochádza k situácii, kedy by bol vlastníkom od r. 1979, a teda uvedené nehnuteľnosti užíval už od r. 1979, t. j. trvalo 20 rokov kým bolo rozhodnuté Okresným úradom Martin, odbor pozemkov, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva o určení vlastníctva. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 2651/99 o započítaní doby oprávnenej držby vykonávaj pred 01. 01. 1992 do vydržacej doby a na ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa žalovaného sú splnené všetky podmienky, aby vlastnícke právo nadobudol podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydržaním, a to splnením zákonnej doby, počas ktorej je vlastník považovaný za dobromyseľného.

23. Žalovaný namietal i vykonateľnosť rozsudku, nakoľko súd rozhodol o určení vlastníckeho práva aj voči žalobcovi 8/, a to i napriek tomu, že tento nie je v rozsudku označený ako účastník konania.

24. Žalobcovia 1/ až 7/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

25. Tvrdenia žalovaného v odvolaní považovali za účelové a zavádzajúce, nemajúce oporu v zákone a súdom zistenom skutkovom stave.

26. Podľa žalobcov z vykonaného dokazovania je nesporné, že žalovaný nie je legitímnym vlastníkom predmetu žaloby.

27. V čase uzatvárania kúpnej zmluvy dňa 28. 04. 1999 neboli predávajúci výlučnými vlastníkami predmetu žaloby, týmto bol štát, pričom v novembri 1999 bolo žalovanému doručené rozhodnutie Okresného úradu Martin, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva zo dňa 03. 11. 1999, ktorým bolo vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti priznané ich právnenému predchodcovi. Minimálne od momentu doručenia predmetného rozhodnutia nemohol byť žalovaný dobromyseľný v tom, že je oprávneným držiteľom. Poukázali však aj na to, že ich právny predchodca vyzval povinnú osobu - Obec Turany na vydanie nehnuteľnosti už v r. 1992, t. j. dobromyseľnosť žalovaného je spochybnená minimálne od r. 1992

28. K tvrdenej dobromyseľnosti žalovaného v čase kúpy žalobcovia uviedli, že táto bola vykonaným dokazovaním spochybnená, vzhľadom na skutočnosť, že k prvému odpredaju spornej nehnuteľnosti manželmi J. došlo 12. 12. 1979 a vlastníkom sa stal v podstate štát, o čom musel mať žalovaný vedomosť, pretože na časti týchto nehnuteľností bol postavený nový MNV.

29. Nesúhlasili s tvrdením žalovaného, že nehnuteľnosti od r. 1999 dobromyseľne užíval, nakoľko rozhodnutie Okresného radu Martin, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva zo dňa 03. 11. 1999 bolo žalovanému doručované v novembri 1999. Žalovaný nemal predmetné nehnuteľnosti nikdy v skutočnej držbe, resp. užívaní, tento pozemok nezhodnotil žiadnymi investíciami, ani sa oň nikdy nestaral. Tento užívajú výlučne oni, pričom údržbu vykonáva prevažne žalobca 1/, ktorý vlastní ďalšie nehnuteľnosti v blízkosti spornej nehnuteľnosti.

30. Namietali, že by boli nedbalými vlastníckmi, keďže ich právny predchodca splnil všetky zákonné podmienky na to, aby mu bola nezákonne odňatá nehnuteľnosť vydaná a jeho vlastnícke právo, rovnako ako ich vlastnícke právo, by malo požívať právnu ochranu. K svojmu vlastníckemu právu sa vždy hlásili a táto nehnuteľnosť bola prejednaná v dedičských konaniach po ich právnych predchodcoch. O prinavrátanie spornej nehnuteľnosti žiadali niekoľkokrát, vždy reagovali na snahu žalovaného o vydržanie predmetnej nehnuteľnosti a na úradné listiny, ktoré boli vyvesené na úradnej tabuli obce, zúčastnili sa i množstva jednaní so žalovaným. Spochybnil zújem žalovaného o výstavbu cesty v blízkosti či priamo cez spornú nehnuteľnosť.

31. Poukázali na judikatúru súdov, z ktorej je zrejmé, že účelom reštitučného zákona č. 229/1991 Zb. je zmiernenie následkov niektorých majetkových a iných krívd, ktoré vznikli v rozhodnom období, ktoré zmiernenie môže spočívať len v tom, že štátom odňaté veci budú vydané (vrátené) tomu, komu boli odňaté a keď táto osoba už nežije, jeho blízkym príbuzným alebo iným osobám, ktoré určuje zákon. Reštitučný nárok na vydanie veci znamená iba obnovu predchádzajúceho stavu a zakladá právo oprávnenej osoby na navrátanie vlastníckeho práva. Reštitučné predpisy neboli vydané za tým účelom, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva.

32. K poukazu žalovaného na rozhodnutia ústavného súdu, ktorými malo dôjsť k prelomeniu zásady nemo plus iuris žalobcovia poukázali na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 151/2016 či I. ÚS 460/2017, podľa ktorých musí byť podstatným dôvodom na eventúálny odklon od striktného uplatňovania zásady nemo plus iuris výnimočnosť okolností, ktoré založia dobromyseľnosť nadobúdateľa s následkom jej prevahy nad ochranou pôvodného vlastníka. Poukázali tiež na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 59/2021, v ktorom potvrdil svoje závery o zdržanlivom prístupe k prelomeniu zásady nemo plus iuris a o mimoriadne výnimočnej alternatíve ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv.

33. Podľa žalobcov je potrebné prihliadnuť aj na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné dať prednosť ich vlastníckemu právu, nakoľko sa k svojmu vlastníckemu právu vždy hlásili a ich právnenému predchodcovi bola sporná nehnuteľnosť odňatá nezákonne.

34. Žalovaný v replike (vyjadrenie k vyjadreniu žalovaných k odvolaniu) zotrval na tvrdeniach uvedených v odvolaní.

35. Zotrval na tom, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil zistený skutkový stav a potupoval v rozpore s rozhodovacou praxou.

36. Zopakoval svoje tvrdenia o dobromyseľnosti v čase uzavretia zmluvy s manželmi J., ktorí boli v čase uzavretia zmluvy výlučnými vlastníckmi pozemku. To, že ich vlastnícke právo bolo neskôr spochybnené, nemôže ísť na jeho ujmu. Je zrejmé, aj vzhľadom na čas uplatnenia nároku, kedy si žalobcovia začali svoje práva uplatňovať na súde po dvadsiatich rokoch, že nastali výnimočné okolnosti. Do toho času žalobcovia neprejavovali žiadny zújem duplicitu vlastníctva riešiť.

37. K tvrdeniu žalobcov, že nie sú nedbalými vlastníckmi, pretože ich predchodca splnil všetky zákonné podmienky na to, aby mu bola vydaná nezákonne odňatá nehnuteľnosť uviedol, že išlo o aktivitu predchodcu žalobcov pred vyše dvadsiatimi rokmi. Nespochybňoval, že k tomu došlo, ale následne po dobu 20 rokov nedošlo zo strany žalobcov k žiadnej aktivite, ktorou by prejavovali zújem vlastníckeho práva k nehnuteľnosti riešiť. Podľa žalovaného okresný súd nenašiel spravodlivé riešenie v podobe zachovania maxima z oboch práv, ale bez relevantných a dostačujúcich dôvodov sa priklonil iba na stranu žalobcov a jeho práva neboli zohľadnené.

38. K tvrdeniu žalobcov ohľadne využívania pozemkov uviedol, že v konaní bolo preukázané, že mesto plánovalo výstavbu cesty a ďalšie projekty, ktoré zahŕňali predmetnú nehnuteľnosť. Nesúhlasil s tvrdením žalobcov, že sa k svojmu vlastníckemu právu vždy hlásili, a preto prihliadnuc na princíp všeobecnej spravodlivosti je nutné dať prednosť ich vlastníckemu právu. Podľa jeho názoru je potrebné prihliadnuť na jeho oprávnené záujmy a uznať, že je v súlade s princípom všeobecnej spravodlivosti,

aj vzhľadom na to, že predmetnú nehnuteľnosť užíval a plánoval jej ďalšie využitie, aby predmetnú nehnuteľnosť ako dobromyseľný nadobúdateľ aj naďalej užíval.

39. Žalovaný opäť poukázal aj na to, že nebolo ustálené, kto bol vlastníkom pozemku v rokoch 1979 až 1999, pričom aj súd sa dostal v rozsudku do rozporu, na ktorú skutočnosť v odvolaní poukazoval.

40. V prípade, ak by súd dospel k záveru, že odkúpil nehnuteľnosť už v r. 1979, jeho dobromyseľnosť by sa posudzovala už od r. 1979, a v tom prípade by vydržacia doba uplynula ešte pred rokom 1992. Žalobcovia sa k predmetnému rozporu vo vyjadrení nevyjadrili.

41. Žalobcovia 1/ až 7/ v duplike zotrvali na svojich vyjadreniach produkovaných v priebehu konania.

42. Nesúhlasili s tvrdením žalovaného, že sa rozhodli svoje práva uplatniť žalobou na súde po dvadsiatich rokoch, pričom poukázali nato, že poznámka o duplicitě vlastníctva bola vyznačená dňa 02. 11. 2018. Duplicitu vlastníctva sa snažili riešiť, pričom so štatutárnym orgánom žalovaného prebehlo množstvo mimosúdnych jednaní.

43. Nesúhlasili s tým, že na strane žalovaného by malo ísť o výnimočné okolnosti pre prelomenie zásady nemo plus iuris. Žalovaný svoju dobrú vieru odvodzuje len od dôvery v katastrálny zápis, pričom potvrdzuje, že nevenoval náležitú pozornosť právnomu titulu nadobudnutia vlastníctva predávajúcimi, resp. celej histórii nadobudnutia a prevodov predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaný neuvádza žiadne mimoriadne výnimočné okolnosti, ktoré mali v danom prípade nastať, okrem jeho viery v katastrálny zápis. Vzhľadom na uvedené postupoval súd prvej inštancie správne, keď poskytol ochranu práve ich vlastníckemu právu. Žalobcovia opätovne rozporovali aj tvrdenia žalovaného ohľadne využívania spornej nehnuteľnosti.

44. Pokiaľ ide o tvrdý rozpor ohľadne vlastníctva v rokoch 1979 až 1999, uviedli, že v podanom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že žalovaný nebol nikdy dobromyseľným držiteľom spornej nehnuteľnosti a túto nikdy nemal v skutočnej držbe, o čom svedčí skutočnosť, že túto opätovne odkupoval v roku 1999 od manželov J., preto sa nemohol stať vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti pred rokom 1992.

45. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.), a tento podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

46. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalovaného a obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu zodpovedajúcim kontradiktórnemu konaniu, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne i správne právne posúdil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p., súd prvej inštancie v písomnom vyhotovení rozhodnutia dal relevantné odpovede na podstatné otázky, z ktorých svoje skutkové a právne závery vyvodil, z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú zrejmé úvahy, ako aj dôvody, ktoré súd prvej inštancie viedli k vyhovaniu žalobe. Odvolací súd, stotožniac sa so závermi súdu prvej inštancie vedúcimi k vyhovaniu žalobe, vyhodnotil odvolanie žalovaného ako nedôvodné, keď žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

47. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali určenia spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti - parcele KN C č. 233/3, zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. P., ku ktorej je na danom liste vlastníctva vyznačená duplicita vlastníctva (žalobcov a žalovaného), popierajúc vlastnícke právo žalovaného, odvodzujúc svoje vlastnícke právo od ich právneho predchodcu G. G., o ktorého vlastníctve bolo rozhodnuté Okresným úradom Martin, odborom pozemkovým, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. OPPLH-C-1999/01368-BL zo dňa 03. 11. 1999, právoplatným dňa 09. 12. 1999, podľa zákona č. 229/1991 Zb. a následných dedičských rozhodnutí po menovanom G. G. a jeho dedičoch, v rámci ktorých jednotlivé spoluvlastnícke podiely na uvedenej nehnuteľnosti nadobudli žalobcovia v podieloch ako sa domáhajú určenia ich (spolu)vlastníckeho práva.

48. Súd prvej inštancie žalobe žalobcov vyhovel, majúc za preukázané, že rozhodnutím Okresného úradu Martin, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. OPPLH-C-1999/01368-BL zo dňa 03. 11. 1999, právoplatným dňa 09. 12. 1999, bolo podľa zákona č. 229/1991 Zb. vlastnícke právo k nehnuteľnosti KN C č. 233, kat. úz. P., s časťou ktorej je identická parcela č. 233/3,

ktorá je predmetom tohto konania, priznané právnenému predchodcovi žalobcov G. G., po ktorom mal preukázané nadobudnutie spoluvlastníckych podielov v rámci dedičských konaní žalobcami 1/ až 8/.

49. Žalovaný v odvolaní nenamietal zistenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenému reštitučnému nároku právneho predchodcu žalobcov, namietal však závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu nadobudnutia jeho vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním, čo by malo za následok zánik (spolu)vlastníckeho práva žalobcov k spornej nehnuteľnosti. Odvolací súd námietky žalovaného vyhodnotil ako nedôvodné.

50. Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej spore je určujúce, že o vlastníctve právneho predchodcu žalobcov G. G. bolo rozhodnuté rozhodnutím Okresného úradu Martin, odboru pozemkového poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. OPPLH-C-1999/01368-BL zo dňa 03. 11. 1999, právoplatným dňa 09. 12. 1999, ako príslušným orgánom v zmysle zákona č. 229/1991 Zb., ktorý umožňoval navrátenie vlastníctva predchádzajúcemu vlastníkovi spôsobom a z dôvodov definovaných v uvedenom predpise.

51. Vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie bolo preukázané, že právny predchodca žalobcov G. G. si uplatnil podľa § 9 zákona č. 229/1991 Zb. nárok na vydanie nehnuteľností, ktoré boli odňaté pôvodnému vlastníkovi I. G. podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 46/1948 Zb. Rozhodnutím Okresného úradu Martin, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. OPPLH-C-1999/01368-BL zo dňa 03. 11. 1999, právoplatným dňa 09. 12. 1999, ako príslušného orgánu podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. vo veci návrhu oprávnenej osoby G. G. proti povinnej osobe Obec Turany bolo priznané oprávnenej osobe vlastníctvo k nehnuteľnostiam podľa pozemnoknižných údajov, mimo iných k pozemkom v kat. úz. P. v pk vložke XXXX, pk parcele č. 433 záhrada časť, podľa „C“ parc. č. 233, záhrada o výmere 0,0444 v podiele 1/1 s tým, že dňom vydania nehnuteľnosti je deň, keď toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť a Okresný úrad Martin, katastrálny odbor na základe tohto právoplatného rozhodnutia zapíše nehnuteľnosti, ku ktorým bolo oprávnenej osobe priznané vlastnícke právo do listu vlastníctva na uvedeného vlastníka v uvedených podieloch.

52. Z ust. § 5 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. vyplýva, že povinnou osobu je štát alebo právnické osoby, ktoré ku dňu účinnosti zákona nehnuteľnosť držia s výnimkami uvedenými v uvedenom ustanovení. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ príslušný orgán - Okresný úrad Martin, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva priznal vlastnícke právo G. G. proti povinnej Osobe Turany, musel vychádzať z vlastníctva žalovaného (§ 5 ods. 2 cit. zákona) k predmetným nehnuteľnostiam, inak by nebolo možné žiadosti oprávnenej osoby vyhovieť. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že pokiaľ ide o nehnuteľnosti, ku ktorým príslušný orgán priznal vlastníctvo oprávnenej osobe, vychádzal zo zistenia, že tieto (vrátane pk parcely č. 433) dňa 12. 12. 1979 vykúpilo MNV Turany od S. J. a C. J., ktorým boli dané nehnuteľnosti prevedené do vlastníctva na základe prídelovej listiny zo dňa 25. 10. 1955. Vlastníctvo štátu (MNV Turany) spornej nehnuteľnosti od r. 1979 na základe kúpnej zmluvy medzi manželmi J. konštatoval aj súd prvej inštancie, čo bolo jedným z dôvodov pre ktoré dospel k záveru o nemožnosti manželov J. previesť v r. 1999 spornú nehnuteľnosť na žalovaného. Skutočnosť, že v r. 1979 došlo k nadobudnutiu pozemno-knižnej parcely, z ktorej bola vytvorená sporná parcela, štátom na základe kúpnej zmluvy medzi manželmi J. a MNV Turany nepoprel ani žalovaný. Pokiaľ teda príslušný orgán rozhodol v konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb. proti žalovanému ako povinnej osobe o vlastníctve právneho predchodcu žalobcov, pričom uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 09. 12. 1999, mohol by žalovaný nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním len ak by preukázal splnenie podmienok vydržania, t. j. dobromyseľné nadobudnutie vlastníckeho práva a uplynutie vydržacej doby, až po uvedenom dátume, čo však žalovaný netvrdil.

53. Dobromyseľnosť žalovaného o tom, že je vlastníkom spornej nehnuteľnosti pritom v žiadnom prípade nemôže zakladať kúpna zmluva zo dňa 28. 04. 1999 uzavretá medzi žalovaným a manželmi J., i keď jej účinky nastali až povolením vkladu do katastra dňa 28. 12. 1999, t. j. po právoplatnosti rozhodnutia Okresného úradu Martin, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva. Žalovaný v čase povolenia vkladu totiž už mal k dispozícii uvedené rozhodnutie, z ktorého vyplývalo, že vlastníctvo ku KN C parcele č. 233, z ktorej bol vytvorený sporný pozemok, bolo priznané právnenému predchodcovi žalobcov, pričom ako povinná osoba bol uvedený práve žalovaný. Žalovaný sa pritom nedomáhal preskúmania uvedeného rozhodnutia Okresného úradu Martin, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v (správnom) súdnom konaní.

54. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na protichodné tvrdenia súdu prvej inštancie v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v súvislosti s dobromyseľným nadobudnutím nehnuteľností s poukazom na dátum povolenia vkladu kúpnej zmluvy z r. 1999 a tvrdeniu súdu, že v tom čase manželia J. nemohli nehnuteľnosť predať z dôvodu jej predaja ešte v r. 1979, odvolací súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že v r. 1979 spornú nehnuteľnosť nadobudol štát (MNV Turany), z ktorého dôvodu manželia J. po tomto dátume nemohli s nehnuteľnosťami nakladať. Samotná skutočnosť, že sa súd prvej inštancie vysporiadaval s kúpnu zmluvou z r. 1999 a dobromyseľnosťou žalovaného v súvislosti s uvedenou kúpnu zmluvou neznamena popretie uvedených záverov, keď s dobromyseľnosťou žalovaného v súvislosti s kúpnu zmluvou z r. 1999 sa súd zaoberal práve z dôvodu tvrdenia žalovaného o nadobudnutí vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti vydržaním odvíjajúcim sa od uvedenej kúpnej zmluvy.

55. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, predovšetkým právoplatné rozhodnutie Okresného úradu Martin, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. OPPLH-C-1999/01368-BL zo dňa 03. 11. 1999, právoplatné dňa 09. 12. 1999, o priznaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, z ktorej bola vytvorená sporná nehnuteľnosť, právnomu predchodcovi žalobcov je bez významu poukaz žalovaného na rozhodnutia ústavného súdu o uprednostnení ochrany dobromyseľného nadobúdateľa, keď v konaní nebol preukázaný platný alebo i neplatný (domnelý) titul nadobudnutia nehnuteľností žalovaným po uvedenom rozhodnutí okresného úradu, ktorý by zakladal dobromyseľnú držbu žalovaného ako domnelého vlastníka nehnuteľnosti, bez ktorého nemá samotné užívanie nehnuteľnosti týmto domnelým vlastníkom žiadny význam.

56. V súvislosti s poukazom žalovaného na zásadu „práva patria bdelym“ odvolací súd len dodáva, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že vlastnícke právo ku KN C parcele č. 233, kat. úz. P. bolo evidované na LV č. XXXX, pre dané kat. územie, kde k 29. 11. 2002 bol ako výlučný vlastník na základe rozhodnutia Okresného úradu Martin, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. OPPLH-C-1999/01368-BL evidovaný G. G. (č. l. 142 spisu) a k 02. 03. 2005 jeho právni nástupcovia na základe dedičského rozhodnutia 21D 822/04 (č. l. 141 spisu). K duplicitnej evidencii (spolu)vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti došlo až v r. 2018 po zápise kúpnej zmluvy V 4525/1999 (uzatvorenej medzi žalovaným a manželmi J. dňa 28. 04. 1999), ako vyplýva z oznámenia Okresného úradu Martin, katastrálny odbor zo dňa 02. 11. 2018 (č. l. 144 spisu), z ktorého zároveň vyplýva, že v súvislosti s uvedenou kúpnu zmluvou síce v r. 1999 došlo k povoleniu vkladu do katastra nehnuteľností, avšak nie k jeho zápisu, keďže predmetom prevodu neboli všetky diely, ktoré mali podľa geometrického plánu vytvoriť novú parcelu. Neobstojí preto námietka žalovaného, že žalobcovia dlhé roky nenamietali vlastníctvo predmetu žaloby. Je pritom zrejmé, že po oznámení o duplicite vlastníctva žalobcovia si začali uplatňovať voči žalovanému svoje práva, na rozdiel od žalovaného, ktorý sa rovnako považoval za vlastníka, avšak netvrdil, že by sa snažil problém duplicity vlastníctva riešiť, a to napriek jeho prezentovanému zámeru s využitím spornej nehnuteľnosti v budúcnosti.

57. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj námietku žalovaného o nevykonateľnosti napadnutého rozsudku z dôvodu neoznačenia žalobcu 8/, o ktorého vlastníckom práve súd rozhodol, ako účastníka konania. Súd prvej inštancie uvedené pochybenie odstránil opravným uznesením zo dňa 30. 08. 2021, ktorým v časti označenia žalobcov doplnil aj žalobcu 8/.

58. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a záverov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, keď súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania zároveň správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 C. s. p., ako vecne správny potvrdil.

59. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania boli žalobcovia, a to v celom rozsahu, preto súd žalobcom 1/ až 7/, ktorí v priebehu odvolacieho konania prostredníctvom právneho zástupcu produkovali vyjadrenia, a teda v súvislosti s odvolacím konaním im vznikli trovy konania, ktoré si zároveň uplatnili, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.). Žalobcovi 8/, ktorý nebol v konaní právne zastúpený, nárok

na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď z obsahu spisu nevyplýva, že by mu v odvolacom konaní nejaké trovy boli vznikli.

60. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)